

Philip Faber
Den Danske Sang
324 sider
Politikens Forlag

Philip Faber er kendt som den søde og artige klaverspiller, der morgen efter morgen i begyndelsen af pandemien sad og smilede til os allesammen.

Bogen her er som helhed også sød og artig. Og er man klassisk inspireret, så er der masser af guf at hente gennem analyser af kendte og elskede kompositioner. Det ganske enkelt fyger med fagudtryk og ord som resonansrum, ganesejl, durklang, syllabisk, toptone, kanonisering, taktarter, g-nøgler, sangarrangementer, ursang, dualitet, impludering, sangtvang, sangskræk og meget andet godt fra havet.

Og som musiker og klaverspiller er der masser af inspiration og viden at hente, når man sidder der bag de sorte og hvide tangenter. Nærværende anmelder spiller klaver og har oplevet det på egen hånd, så at sige.

Dog: Hvis ikke man vidste bedre, så læser vi, at den sympatiske musiker er lidt hovski-snovski og lefler for de store komponister gennem århundrederne samt eksempelvis P.H. og Kai Normann Andersen, som han har delt værelse med i en villa i Hellerup - dog ikke på samme tid.

Den sympatiske Philip Faber fortæller også, at han kender navnene på en del sange af Beatles, mens han med skam med melde, at han ikke kan nævne et eneste nummer af Rolling Stones.

Det synes vi er mærkeligt, at en så vidende, ung mand fra godt nok et helt andet spektrum af den musikalske skala, hverken kender **Satisfaction**, **Brown Sugar** eller **As Tears Go By**. ER der tale om lidt leflen for den pænere musik, som Beatles med det trimmede, trods alt, lange hår, hvor Stones var noget mere oprørske og brutale i deres musikalitet.

Det skurrer lidt, undskyld Faber.

Faber har heller ikke meget tilovers for en smuk ting som **Plante Smil og Plante Solskin**. Han kan ikke få sig selv til at synge den, fordi selv om den er gedigen, så er den for banal. Utroligt for kompositorisk er den, som vi kan høre det, bygget op som mange andre evergreens. Og schlageren har været med til at glæde så ufatteligt mange mennesker til deres bryllupper og guldbryllupper, at man må undre sig over, at netop Faber tager afstand fra den.

Han bryder sig heller ikke om lovsange, som han mener klinger hult, idet de, som han skriver det, kun hylder Gud.

Jamen, så er det altså fordi Faber ikke forstår sig på lovsange, at han mener det. Vi kan så fortælle ham, at ja, lovsange handler om at få en menighed med til at hylde herren og fremme gudsforholdet. Men i hver enkelt lovsang, stort set, er der en forskellig historie, en anderledes tilgang til Herren, og det burde Faber nok sætte sig ind i, før han fremturer med, at de virker hule.

Endelig er han heller ikke meget for, at becifringerne bliver placeret over noden, og han er vild med at finde gamle nodeark, hvor der ikke er plads til becifringer, eller man selv kan eksperimentere. En elsket melodi skal spilles, som komponisten nu en gang har valgt det. Sådan.

Nuvel. Han skal have lov at have sine meninger. Og bogen som helhed er en lækkerbissen, som fortæller noget om Fabers egen historie og tilgang til det musikalske univers. Og som rigtig meget både humoristisk og vidende fortæller om mange af de elskede sange fra Brorson, Liva Weel, Kaj Munk, Jeppe Aakjær og til fodboldsangene.

Philip Faber er lige så god til, ved hjælp af Rikke Hyldgaard, at fortælle historier i en bog, som han var en god fortæller ved skærmen. Han kommer med mange, spændende anekdoter, og der er godt stof at hente for den videbegærlige, også bare for den, som ønsker en god one-liner om musik at kunne fyre af i selskabelig sammenkomste omkring et flygel.

Han bliver rigtig god, når han fortæller, hvordan det hele begyndte i foråret 2020 med hans debut i tv-morgensangen. Her kan man mærke, hjertet banker, og at han virkelig smider, hvad han har i hænderne, for at give en stor hånd til det fællesskab i Danmark, der er truet. Herfra er det en leg og en stor glæde at læse bogen, endnu større end de første to trediedele, der bestemt også øser af viden og indsigt, men på en anden måde. Man kan mærke, at hos Faber var der en tid før og tid efter corona.

Det er flot, at forfatteren har fået det syn frem i bogen.

Og sjovt for vi andre også at læse om dengang, han med sin barbershopkvartet sang versioner af de danske tonefilmsange, og bagefter tog i Nyhavn og andre steder i København som Kongens Have og gik rundt og sang for tilfældige kvinder i alle aldre. ..

Jo, jo, man har været og er noget af en charmetrold.